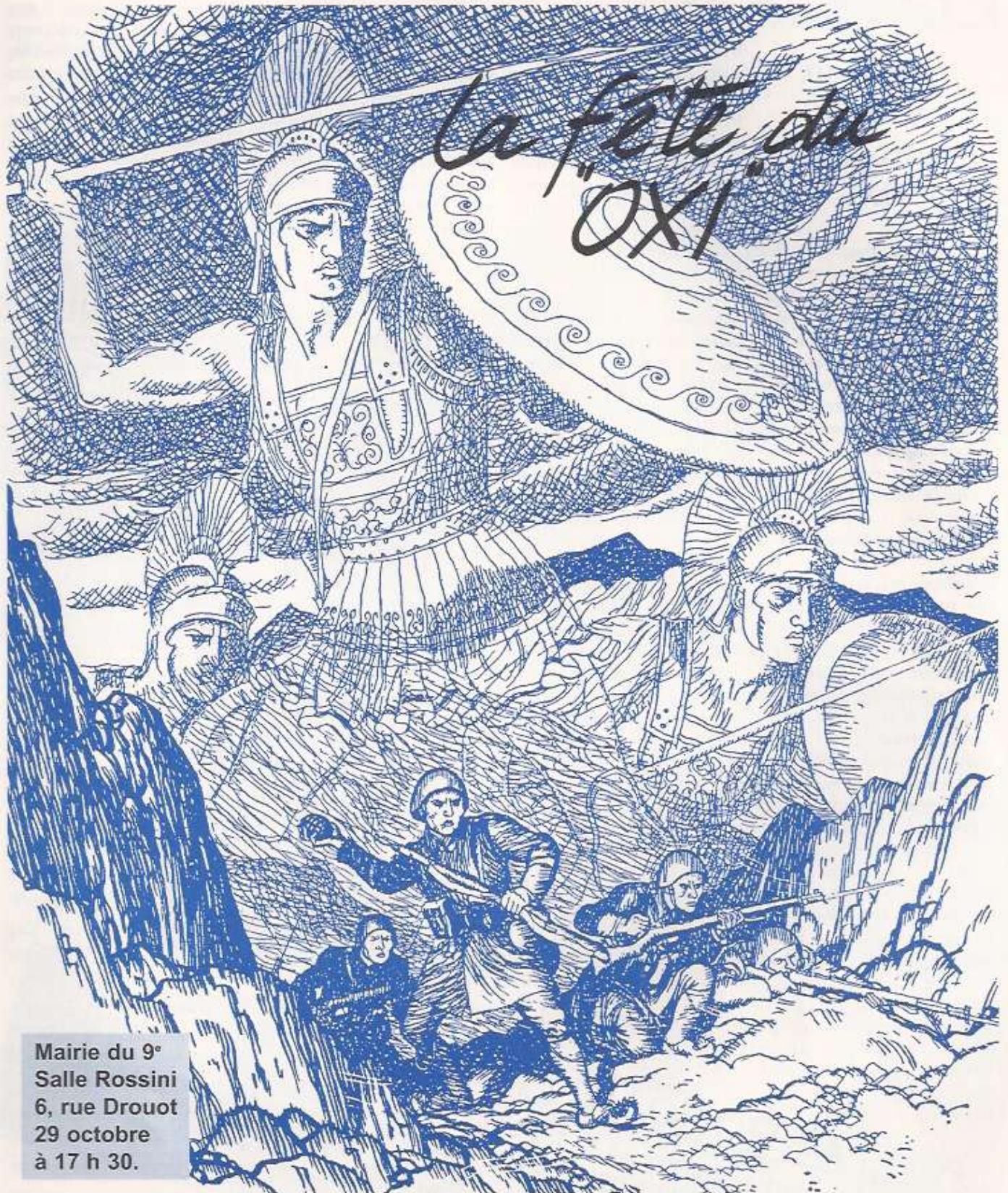

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ

Ενημερωτικό δελτίο της ελληνικής κοινότητας παρισιού και περιγύρων ♦ bulletin d'information de la communauté hellénique de paris et des environs
οκτώβρης 2000 - n° 7 - octobre 2000

Mairie du 9^e
Salle Rossini
6, rue Drouot
29 octobre
à 17 h 30.

28 octobre 1940
28 octobre 2000

60 χρόνια από το ιστορικό "ΟΧΙ"

Κανένας ίσως λαός δεν γιορτάζει τόσες ιστορικές ημερομηνίες όσο ο ελληνικός. Μερικές απ' αυτές, όπως η 28η Οκτωβρίου, θάπρεπε να γιορτάζονται παγκόσμια. Ιδιαίτερα φέτος που κλείνουν 60 χρόνια από εκείνο το φθινοπωριάτικο πρωί που οι "8 εκατομμύρια λόγχοι" του Μουσολίνι, όπως ο ίδιος ονόμαζε τον στρατό του, εισέβαλαν στη μικρή και απροστάτευτη Ελλάδα.

Ο πόλεμος που είχε ξεσπάσει ένα χρόνο πριν στην Δυτική Ευρώπη είχε σχεδόν τελειώσει για τη ναζιστική Γερμανία. Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Αυστρία, Γαλλία, Βέλγιο, Ολλανδία, Δανία, Νορβηγία, είχαν καταληφθεί από τη Βέρμαχτ. Η Ουγγαρία και η Ρουμανία συμάχησαν με τον Χίτλερ που ετοίμαζε τώρα τις στρατιές του για απόβαση στην Αγγλία, επίθεση στη Σοβιετική Ένωση και κατάληψη του Σουέζ. Η φασιστική Ιταλία, που ήθελε μερίδιο στη νίκη, στράφηκε στις μικρές ουδέτερες και ανυπεράσπιστες χώρες. Το 1939, ο Μουσολίνι κατέλαβε εύκολα την Αλβανία και το 1940 αποφάσισε να κάνει ένα "περίπατο" στην Ελλάδα,

στις ξιφολόγχες του ελληνικού λαού που σύσσωμος έστησε τα στήθη του για να μην περάσει ο εισβολέας και ο φασισμός του. Ο κόσμος ολόκληρος, όταν συνήλθε από την έκπληξή του, ανέπνευσε για πρώτη φορά, για την πρώτη νίκη που ακούστηκε απέναντι στην στρατιωτική μηχανή των δυνάμεων του σκότους. Ο ηρωισμός του Έλληνα φαντάρου έγινε το πρώτο θέμα του ξένου Τύπου κι' έδωσε χιλιάδες άρθρα, δηλώσεις και γελοιογραφίες. Ξαφνικά, όλη η ελληνική ιστορία, από τον Μαραθώνα και ύστερα, ξαναβγήκε στην επιφάνεια για να εξηγήσει και χαιρετίσει τα καινούρια κατορθώματα των Ελλήνων. Μέχρι σήμερα λέγαμε, οι Έλληνες πολεμάνε σαν ήρωες. Από σήμερα θα λέμε οι ήρωες πολεμάνε σαν Έλληνες" - δήλωσε ο Τσότσιλ. Δεν άργησαν δε να συνειδητοποιήσουν οι Σύμμαχοι ότι η ελληνική αντίσταση στον Άξονα, που καθυστέρησε την επίθεση στη Ρωσία και στο Σουέζ και ματαίωσε την απόβαση στην Αγγλία, ήταν ίσως η

αίτια που κέρδισαν τον πόλεμο 4 χρόνια μετά.

Το Δελτίο γιορτάζει την μεγάλη αυτή και σημαδιακή επίτευξη με ντοκουμέντα της εποχής και με δύο λογοτεχνικά αποσπάσματα. Ο Οδυσσέας Ελύτης, βραβείο Νόμπελ κι' ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ποιητές έγραψε το "Άσμα Ηρωικό και Πένθιμο για τον Χαμένο Ανθυπολοχαγό της Αλβανίας".

Η Άλκη Ζέη, μια από τις πιο αξιόλογες συγγραφείς παιδικών βιβλίων, έγραψε τον "Μεγάλο Περίπατο του Πέτρου" που κυκλοφόρησε στα γαλλικά (και σε δεκάδες άλλες γλώσσες) με τίτλο "La Guerre de Petros" και υπήρξε για πολλά χρόνια ανάγνωσμα στα γαλλικά λύκεια.

Οδυσσέας ΕΛΥΤΗΣ

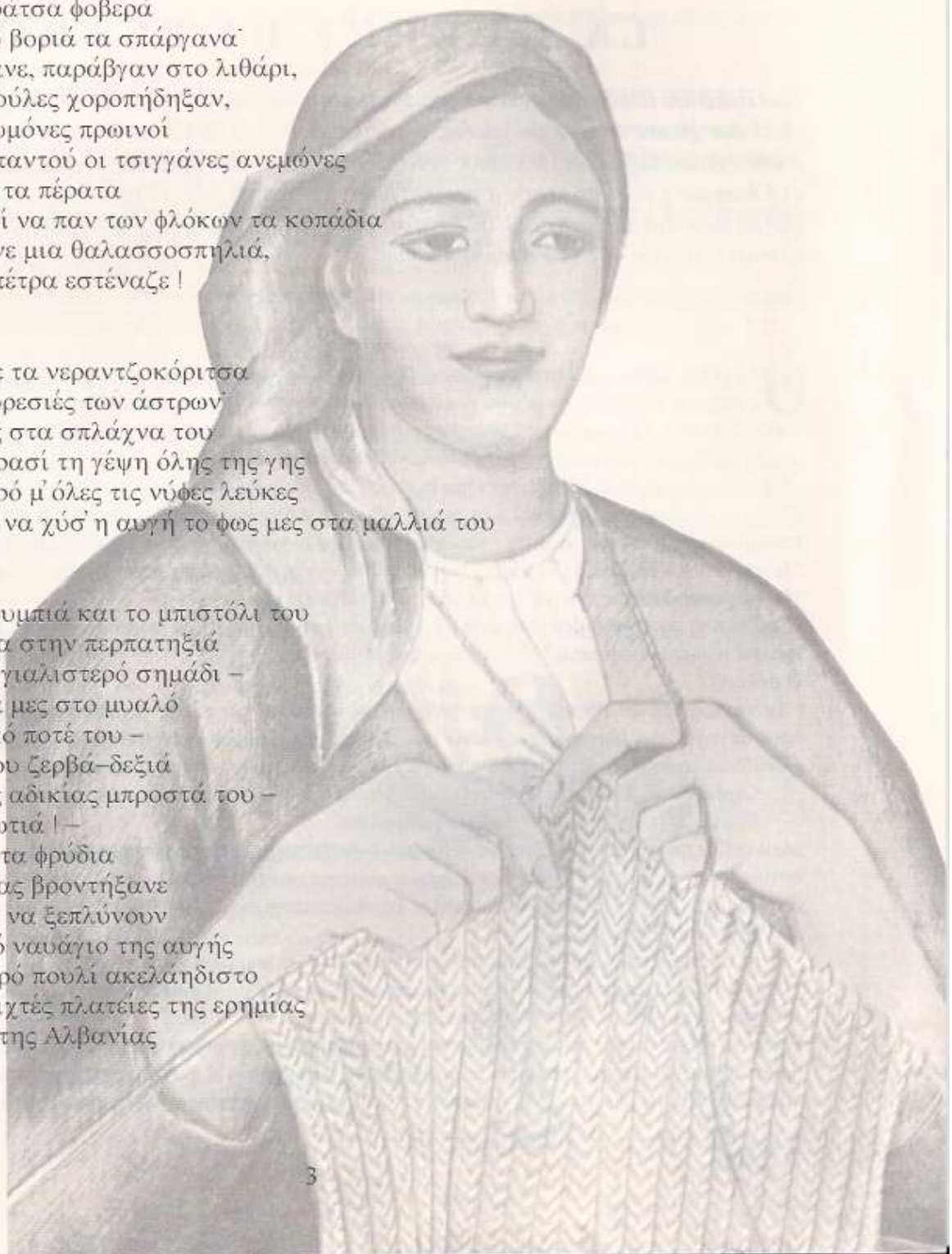
(*Odysseas ELYTIS*)

Άσμα ηρωικό και πενθιμο
για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας

.....
Ήταν ωραίο παιδί. Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε
σκύψανε τα βουνά της Θράκης να φανεί
στους ώμους της στεριάς το στάρι που αναγάλλιαζε
σκύψανε τα βουνά της θράκης και το φτύσανε
μια στο κεφάλι, μια στον κόρφο, μια μέσα στο κλάμα του
βγήκαν ρωμιοί με μπράτσα φοβερά
και το σηκώσαν στου βοριά τα σπάργανα
ύστερα οι μέρες τρέξαν, παράβγαν στο λιθάρι,
καβάλλα σε φοραδοπούλες χοροπήδηξαν,
ύστερα κύλησαν Στρυμόνες πρωινοί
ώσπου κουδούνισαν παντού οι τσιγγάνες ανεμώνες
κι ήρθαν από της γης τα πέρατα
οι πελαγίτες οι βοσκοί να παν των φλόκων τα κοπάδια
εκεί που βαθιανάσαινε μια θαλασσοσπηλιά,
εκεί που μια μεγάλη πέτρα εστέναζε !
.....

Ήταν γερό παιδί
τις νύχτες αγκαλιά με τα νεραντζοκόριτσα
λέρωνε τις μεγάλες φορεσιές των άστρων
ήτανε τόσοσ ο έρωτας στα σπλάχνα του
που έπινε μέσα στο κρασί τη γέψη όλης της γης
πιάνοντας ύστερα χορό μ' όλες τις νύφες λεύκες
ώσπου ν' ακούσει και να χύσ' η αυγή το φως μες στα μαλλιά του
.....

Ήταν γενναίο παιδί
με τα θαμπόχρυσα κουμπιά και το μπιστόλι του
με τον αέρα του άντρα στην περπατηξιά
και με το κράνος του γιαλιστερό σημάδι –
φτάσανε τόσο εύκολα μες στο μυαλό
που δεν εγνώρισε κακό ποτέ του –
με τους στρατιώτες του ζερβά-δεξιά
και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του –
Φωτιά στην άνομη φωτιά ! –
με το αίμα πάνω από τα φρύδια
τα βουνά της Αλβανίας βροντήξαν
ύστερα λυώσαν χιόνι να ξεπλύνουν
το κορμί του σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
και το στόμα του μικρό πουλί ακελάηδιστο
και τα χέρια του ανοιχτές πλατείες της ερημίας
βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
δεν έκλαψαν –
γιατί να κλάψουν ;
Ήταν γενναίο παιδί !

Αλκη Ζέη

LA GUERRE DE PETROS

La GUERRE DE PETROS n'est pas l'histoire d'un soldat, ni celle d'un jeu d'enfants. C'est le récit des quatre années de guerre, d'occupation et de Résistance, telles que les ont vécues le jeune Pétrós, sa famille, ses amis, ses voisins et les autres habitants d'Athènes. Mais la tendresse et l'humour y sont présents, à chaque page. Ce roman grec classique a été pendant longtemps sur la liste des lectures des lycées français. (Editions G.P., Paris, 1976) Nous publions un extrait - abrégé - de la Première Partie :

" NON ! "

Une main caresse le front de Pétrós. Il a ouvert les yeux. A la tête de son lit, se tiennent Maman et Antigone vêtue de son tablier neuf, avec deux nocuds bleus sur la tête, un de chaque côté, à égale distance de la raie. Pétrós s'assied vivement. Il s'est réveillé en retard pour aller à l'école, on dirait. Mais voici que le hurlement continue alors qu'il est éveillé et sa mère est toute bouleversée.

- Lève-toi, lui dit-elle, habille-toi vite, la guerre est déclarée. Tu n'entends pas les sirènes ?

Pétrós et Antigone se penchent à la fenêtre. Dans le cartable de Pétrós, la carte de géographie peut dormir tranquille : ce n'est pas tous les jours qu'on déclare la guerre. Maman prend ses paniers et sort en vitesse.

"Je vais chez l'épicier. Si votre oncle passe, dites-lui que je reviens tout de suite." Papa met son chapeau.

"Je vais quand même voir ce qui se passe chez Kondoyannis."

Dans la rue, on entend des chansons et des marches militaires. Des camions passent, pleins de soldats qui lancent leur calot et crient: "NON !", non aux Italiens parce qu'ils se sont jetés sans raison sur la Grèce pour la dévorer.

- Tu vas tomber, dit Pétrós en tirant Antigone par sa veste, car elle se penche dangereusement à la fenêtre, pour envoyer des baisers aux soldats qui défilent en chantant : *Demain, nous dresserons les trop fiers Gorilleux*, un hymne que Pétrós a appris à l'école. Les vraies paroles, il le sait bien, c'est :

Demain, nous dresserons des trophées glorieux.

Nous allons en chantant, toujours victorieux.

Mais celles que les enfants chantaient jusque-là parlaient davantage à leur imagination : *Demain, nous dresserons les trop fiers Gorilleux*. Les *trophées glorieux* ne représentaient rien du tout pour eux. Donc les soldats sont en train de défiler en chantant et Pétrós les imagine s'élançant sabre au poing, prêts à vaincre les sauvages Gorilleux.

- Nous, les Grecs, nous sommes toujours vainqueurs à la guerre, hein, Pépé ?

Grand-père ne répond pas ; il scrute les rangs des soldats pour y découvrir l'oncle Angelos.

- Il doit avoir une étoile sur son épaulette, notre oncle, hein, Pépé ?

Salut, les gars ! piaille Antigone en jetant aux soldats, qui continuent à défiler, quelques marguerites à moitié fanées qu'elle a trouvées dans un vase. Pétrós s'imaginait la guerre comme une chose terrifiante. Mais voilà que ce n'est pas vrai. Elle ressemble à quelque chose comme une fête, une kermesse. Et, s'il n'y avait

pas les sirènes, qui hurlent à chaque instant, on pourrait être content qu'il n'y ait pas de classe, un lundi.

- Regarde Madame Levendis, dit Antigone en le poussant du coude.

C'est la dame de l'étage au-dessous, boulotte, avec des cheveux teints en rouge, qui transporte deux énormes sacs.

- Bonjour, madame, lui crient les deux enfants par la fenêtre.

Mais elle ne se retourne même pas, elle s'engouffre bien vite sous le porche.

Maman est revenue de l'épicerie avec ses sacs vides, c'était la cohue, dit-elle. Elle ne pouvait pas attendre parce qu'elle craignait que l'oncle Angelos n'arrive, pressé d'aller rejoindre son poste.

- Et s'il ne trouve pas le temps de passer nous voir ! dit-elle soudain, affolée.

Papa est rentré du bureau " Beurres et Huiles - G. Kondoyannis", qu'il a trouvé fermé.

- Il n'y avait pas un chat, dit-il, d'un air si triste que Pétros se demande pourquoi cela l'ennuie tellement, puisqu'il y gagne un lundi de congé.

Pétros voudrait descendre dans la rue, où l'appelle son ami Sotiris, mais son père ne lui permet pas. "Nous ne savons pas ce qui peut arriver aujourd'hui, dit-il. Et puis, d'un instant à l'autre, l'oncle Angelos va sûrement arriver pour nous faire ses adieux."

Antigone en a assez de regarder par la fenêtre; elle essaie devant la glace un foulard blanc qu'elle ajuste sur ses cheveux avec des épingles.

- A quel âge prend-on les infirmières bénévoles, Maman ?

Maman ne répond même pas, elle s'est accroupie par terre et fouille dans le buffet. Elle en tire divers sacs de papier, les ouvre, y jette un coup d'oeil et les remet à l'intérieur. Elle est la plus nerveuse de tous. Peut-être parce que, pour elle, il n'y a jamais de congé. Même avec la guerre. Tout le temps, même le dimanche, même à Noël, elle doit faire tout le travail et plus encore les jours de fête.

- Trois kilos de haricots secs..., deux kilos de sucre..., une livre de fèves..., deux ou trois cents grammes d'amandes..., un kilo de farine..., murmure Maman en manipulant les sacs.

Qu'est-ce qui lui prend de compter à haute voix ce que contient le buffet?

On a sonné, mais ce n'est pas l'oncle Angelos. C'est Rita, la camarade d'Antigone. Ses yeux sont rouges d'avoir pleuré. On a mobilisé son frère. Son père va partir aussi. Mobilisation générale.

- Et toi, Papa, tu ne vas pas à la guerre ? demande Antigone, tout excitée.

Maman répond que Papa n'est plus assez jeune pour être appelé sous les drapeaux. Pétros a envie de s'écrier: " Quel dommage !" Ce serait tellement bien d'avoir un Papa qui fasse la guerre.

Par la porte cochère, entre un officier. L'oncle Angelos. Pétros a failli ne pas le reconnaître.

Il descend l'escalier quatre à quatre pour l'accueillir et se pend à son cou. Médecin-major, voilà son grade.

Il a comme insigne deux bandes rouges aux pointes du col de sa tunique. Qu'il est beau en uniforme, l'oncle Angelos ! Maman et Grand-père se mettent à pleurer. Heureusement qu'il y a Antigone et Rita pour sauver la situation. Rita a déjà oublié ses larmes et pousse Antigone.

- Présente-moi donc à ton oncle, lui chuchote-t-elle.

- Oncle Angelos, voici Rita, ma meilleure amie, dont je t'ai parlé.

- Et alors, ma petite Antigone, plaisante oncle Angelos, tu avais une amie si jolie, et tu me la présentes juste quand je pars à la guerre?

- Cela ne fait rien, j'attendrai que vous reveniez vainqueur, répond Rita avec un sourire enjôleur.

Elle détache son médaillon en or pour l'accrocher au cou d'Angelos..

- Tu es folle, dit Antigone en l'arrêtant, que va dire ta mère?

- "Tout pour l'armée", telle est notre devise, dit Rita, et elle accroche son médaillon au cou de l'oncle Angelos qui rit gaiement, comme lorsqu'il déjeunait avec eux le dimanche, qu'on le priait de rester un peu après le repas, et qu'il disait en riant de tout son coeur: " Laissez-moi, que je ne fasse pas attendre ma belle."

Maman s'inquiète parce que l'oncle Angelos n'a qu'un petit pull-over léger sous sa veste.

-On nous donnera tout ce qu'il faut quand nous arriverons au front, dit-il pour la rassurer. Il est pressé de partir, il embrasse d'abord Grand-père. Grand-père a les mains qui tremblent. Maman pleure.

Pétros songe que sa famille ne montre aucun héroïsme. Seules Antigone et Rita savent faire leurs adieux à quelqu'un qui part pour la guerre. Elles le prennent chacun par un bras et descendent avec lui en chantant : *Fiers et joyeux, partent nos beaux soldats.*

Pétros court par-derrière, sautant les marches deux par deux. Il pense au jour où oncle Angelos reviendra vainqueur. Que de choses il aura à leur raconter ! On le retiendra longtemps le dimanche, tant pis s'il fait attendre sa belle !

Il se sont arrêtés devant la porte d'entrée. Oncle Angelos embrasse en vitesse les deux filles ; à lui, il donne une tape amicale sur la joue, puis il saute dans le premier camion de soldats qui passe devant eux. Antigone et Rita se déchaînent, agitent leur main et leur mouchoir en signe d'adieu. Le camion tourne au coin de la rue et disparaît. Mais elles ne bougent pas d'une semelle. Elles restent plantées là, à regarder l'endroit où le camion a disparu.

Pétros se retourne et voit Rita qui se tient la joue dans la main.

- Tu as mal aux dents ? lui demande-t-il.

- Idiot ! fait Antigone, c'est la joue qu'a embrassée oncle Angelos.

On entend dégringoler l'escalier, c'est Sotiris qui descend quatre à quatre, comme d'habitude.

- Allons voir passer les chars d'assaut, dit-il à Pétros.

- Pétros, où vas-tu ? piaille Antigone.

- Dis à maman que je vais là-bas, avec Sotiris, lui crie-t-il sans se soucier de la réponse.

Ils ont pris leurs jambes à leur cou et sont déjà loin.

Les chars d'assaut, ils ne les ont pas vus, mais ils ont erré dans les quartiers voisins et sont restés bouche bée devant les camions qui transportaient les soldats. Ils se faisaient bousculer dans la foule qui s'accrochait aux trams, aux autobus, qui pendait comme des grappes de raisin et criait : " NON, NON."

- Ils vont se présenter à l'appel, a dit Sotiris qui est toujours bien renseigné.

- Bonne chance ! Victoire ! s'égosillaient-ils à crier. Puis, ils se sont fait des calots avec des journaux qu'ils ont trouvés par terre et ils sont rentrés en rang, l'un devant, l'autre derrière, Sotiris devant, naturellement et ils chantaient une marche de leur invention :

Anglais et Français, mangeurs de patates,

Les Italiens ne mangent que des pâtes.

Les Grecs les feront filer à quatr'pattes.

Quand Pétros est rentré à la maison, sa voix était enrouée à force de chanter. Midi était passé depuis longtemps, mais on a oublié de le gronder.

- Maman, on a pris Tepeleni, a crié Pétros.

- Je sais, ne braille pas.

Voilà ce qu'elle a répondu. Pétros ne comprend pas pourquoi Maman n'est pas contente. On croirait qu'elle n'est pas grecque. Tant de victoires, tant de gloires ! Ah ! quand l'oncle Angelos reviendra-t-il pour nous raconter tout cela ? Tita et Antigone tricotent sans répit des chaussettes pour l'armée et, quand elles parlent des soldats, elles disent " nos héros"; Grand-père les appelle "nos braves". Même Papa qui ne parle guère - surtout depuis qu'il n'a plus son travail principal et qu'il est à la maison presque toute la journée : M Kondoyannis lui a dit qu'il fermait temporairement le magasin "en raison des circonstances" - même Papa, donc abandonne à chaque instant ses fiches pour piquer des petits drapeaux sur une grande carte qu'il a accrochée au mur, afin de marquer toutes les villes où entre l'armée grecque.

Seule, Maman est devenue bizarre et ne se soucie pas des victoires. Elle voit partout des ennuis, même dans les cartes qu'envoie l'oncle Angelos ; elle les interprète différemment des autres. Si la dernière qu'il leur a envoyée, de "quelque part sur le front", il avait écrit : Vous me dites qu'à Athènes il fait soleil, ici nous avons du froid et de la neige..., mon gros orteil me fait mal... Ce gros orteil a provoqué bien des discussions autour de la table.

- Ses godillons doivent être trop petits, c'est sûrement cela disait Grand-père.

- Moi, je vous dis qu'il a eu le pied gelé, disait Maman, de sa nouvelle chagrine.

- Tu parles ! les pieds gelés ! a répliqué Grand-Père en colère. Ils sont équipés de vêtements de laine des pieds à la tête. Tu ne vois pas les photos dans les journaux ? La princesse héritière les distribue de ses propres mains. Mais Maman soutenait que l'oncle Angélos n'était pas une mauviette, pour aller se plaindre d'avoir mal aux pieds, parce que ses brodequins étaient trop petits.

- Et puis, a continué Maman, énervée, les femmes qui font la queue chez l'épicier disent qu'il arrive chaque jour, du front, une foule de soldats qui ont les orteils gelés. Pétros et Grand-Père ne parviennent pas à fabriquer, avec du papier blanc, assez de drapeaux pour les accrocher au balcon, à chaque nouvelle victoire.

Et Pétros apprend à Grand-Père toutes les nouvelles chansons qui tournent en ridicule le Duce et les Italiens. Grand-Père déteste les Italiens, car, il y a bien des années, un Italien lui a flanqué une dérouillée.

C'est pourquoi il se réjouit, maintenant, qu'ils reçoivent une bonne peignée sur le front. Quand nous avons pris Argyrokastro, Grand-Père, Antigone et Pétros ont décidé de chanter. "Cet imbécile de Mussolini" jusqu'à ce qu'ils n'aient plus de voix.

Ah ! si seulement Pétros n'était pas si petit, si seulement il n'avait pas neuf ans ! Heureusement qu'il y a au moins l'oncle Angélos au front. Heureusement que, à la fin de la guerre, quand nos soldats reviendront vainqueurs, sur leurs chevaux, à Athènes, la famille de Pétros pourra, comme les autres attendre son héros. Quand on ouvrira les écoles, on apprendra l'histoire des héros de la guerre actuelle, on parlera aussi de l'oncle Angélos, en on mettra sa photographie à côté de Kolokotronis et de Marcos Botsaris *. Et Maman, quelle tête fera-t-elle alors, quand toute la ville nagera dans les drapeaux et les bannières, quand d'un bout à l'autre, toutes les cloches sonneront en l'honneur de la grande victoire, de la victoire finale ?

* Héros de la guerre d'Indépendance (contre les Turcs, 1821-1832). Une station de métro à Paris porte son nom: Métro BOTSARIS.

Deuxième Partie: "J'AI FAIM" - Troisième Partie: "SOUPE POPULAIRE" - Quatrième Partie: "LA LIBERTE OU LA MORT"

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

ΤΟ ΔΡΥΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣΗΛΘΕ ΤΗΝ ΜΕΣΗΜΒΡΙΑΝ

Με παραλήρημα ένθουσιασμού ύψωθη η κυανόλευκος
Ολόκληρος η πόλις παρουσίαζε πανηγυρικήν όψιν
Τεραστία ή σημασία τής ΝΕΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΝΙΚΗΣ

Η ΝΙΚΗ

Αναμολόγητος ο όντικτως διά την έπιτεράκην καύτησιν εν 'Ιταλίη
Το έθνος
αυτοί οι
Αρματωμένοι
αυτοί οι
Αρματωμένοι
αυτοί οι
Αρματωμένοι

Η Ιταλική άτιμία αποδεικνύεται δι' έγγραφων

ΠΑΙ ΠΡΟΤΟΙΜΑΞΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Το ελληνο γένος έτι δέν δά μάς έπιτεθή
συνεκέντρωτε τόν στρατόν της εις τά σύνορα
Αλληπαλάλο ψεύδη, όψιμα και άπίστα

Το έθνος έτοιμα ής
έπιτεθή, άπίστα και άπίστα

Τεραστία ή σημασία της άναμολόγητος ΝΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

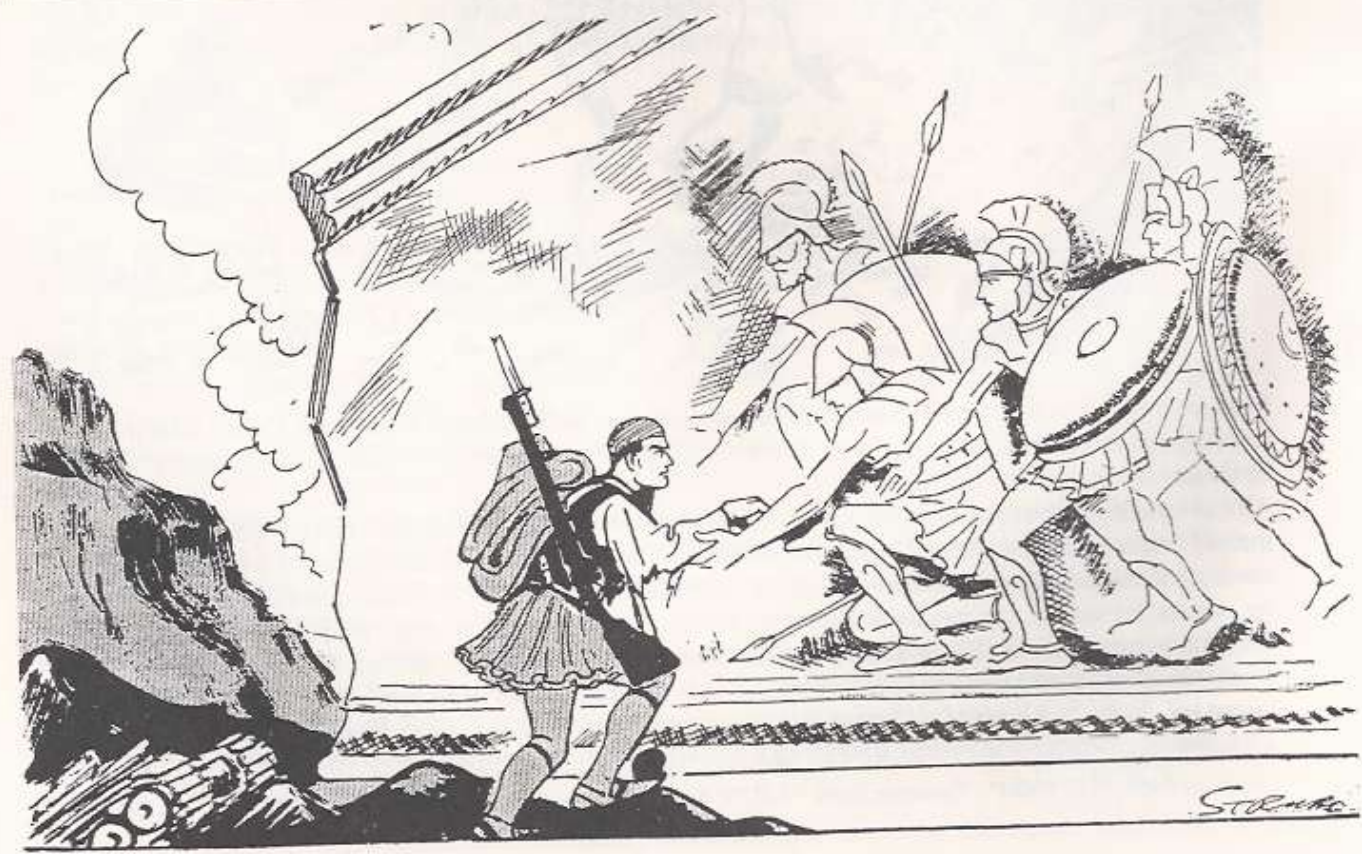
Πορτηθή και ο Αρχηγός
του Μαιητικού Έπιτελείου

Υπέροχος ύμνος
της ΝΙΚΗΣ

ΟΙ ΗΡΩΙΔΕΣ ΤΟΥ 1940

Les dessins humoristiques de ce numéro ont été publiés dans la presse britannique pendant l'hiver 1940-41 pour saluer les victoires de l'armée grecque dans les montagnes d'Albanie. Les affiches sont aussi de la même époque.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ ΙΙ.

Συνεχίζουμε με την 2η από τις Επιστολές Παρασίτων του Αλκίφρονα, συγγραφέα του 2ου αιώνα μ.Χ. Υπενθυμίζουμε ότι οι **Παράσιτοι** ήταν μια ολόκληρη κατηγορία ανθρώπων που ζούσαν σε βάρος των άλλων. Μονίμως άφραγκοι και πεινασμένοι, έτρεχαν από γεύμα σε γεύμα και από συμπόσιο σε συμπόσιο για να φάνε και, ει δυνατόν, για να φάνε καλά. Επάγγελμα δε είχαν, περιουσία δεν είχαν, η αθηναϊκή κοινωνία τους περιφρονούσε και μερικοί μόνο διανοούμενοι διασκεδάζαν μαζί τους όταν δεν τους έπιαναν να κλέβουν. Τα κείμενα είναι στη δημοτική γλώσσα της εποχής, είναι απλά, με καταληπτό λεξιλόγιο. Όπου οι λέξεις της νεοελληνικής συμπίπτουν με τις αρχαίες γράφονται με πλάγια στοιχεία. Σε μερικές άλλες, η αρχαία λέξη σημειώνεται σε παρένθεση, όταν μας είναι οικεία.

Επιστολή * 2: **Έκτοδιώκτης** (Ο κυνηγών την Έκτη Ώρα*) πρὸς **Μανδαλοκολαπτην** (αυτὸν που παραβιάζει με το ράμφος του ** μανταλωμένες πόρτες). Ιδού το κείμενο:

Χθες αργά το απόγευμα (δείλη) συνάντησα τυχαία (κατὰ τύχην) τον **Γοργία** τον **Ετεοβουτάδη** *** ο οποίος με αγκάλιασε, με φίλησε (ἤσπασατο) και μου παραπονέθηκε (κατεμέμφετο) πὸς έπασα να συχνάζω (θαμίζω) στο σπίτι του. Άρχισε με μερικά αστεία (μικρά προσπαίξας) και τέλος μου είπε: " Άντε, πήγαινε στην ευχή του **Διός**, καλέ μου φίλε (ὦ βέλτιστε) κάνε ένα μπάνιο γρήγορα (βραχὺ λουσάμενος) και ύστερα έλα σπίτι, αφού περάσεις πρώτα να πάρεις την **Αηδόνιον**, την **εταίρα**. Είμαστε καλοί φίλοι, τη βλέπω συχνά, και δεν χρειάζεται να σου πω πὸς **μένει** - δεν νομίζω να το **αγνοείς** - το σπίτι της είναι σε μικρή απόσταση (μικρὸν ἀπόθεν) από το **Λεωκόριον** ****. Έχω παραγγείλει ένα πλούσιο (γεννικόν) **δείπνο**, φέτες από ψάρι (ιχθύς τεμαχίτης) και για κρασί μια στάμνα (σταμνία) γεμάτη με **νέκταρ** - θάλεγε κανείς (είποι τις ἄν) - από τη **Μένδη** της Χαλκιδικής. Εγὼ δε που έτρεξα αμέσως (δραμών) να πω στην Αηδόνιον ποιος την καλεῖ (παρ' ὅτου καλοῖτο) παρά λίγο να την πληρώσω άσκημα, (έδέησα κινδύνω περιπεσεῖν). Είχε βλέπει προηγούμενα με τον **Γοργία**, γιατί υπήρξε **αγνώμων και μικροπρεπής** απέναντί της, ως προς την αμοιβή της (περὶ τὰς ἀντιδόσεις) από την τελευταία φορά που κοιμήθηκε μαζί του. **Η οργή** σφύριζε ακόμα στ' αυτιά της τόσο που άρπαξε την κατσαρόλα (ἀποσπάσασα την κακάβην) απ' τη φωτιά γεμάτη καυτό νερό (ζέοντος τοῦ ὕδατος) και μου την πέ-

ταξε στο κεφάλι. Ευτυχώς έδωσα ένα σάλτο (ἀνεπήδησα) και διέφυγα τον κίνδυνο (φυγὼν τὸν κίνδυνον). Παρά λίγο θα με είχε ζεματίσει. Έτσι είμαστε εμείς βλέπει. Για να τρεφόμεστε με απατηλές ελπίδες (ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς) θα εισπράττουμε στο τέλος περισσότερους (πλείους) **προπηλακισμούς** από ηδονές.

P.M.

* Η Έκτη ώρα είναι (ανάλογα με την ανατολή του ήλιου) γύρω στο μεσημέρι, η ώρα του φαγητού στα αστικά σπίτια, η ώρα που περιμένουν οι παράσιτοι για να κάνουν επίσκεψη.

** Υπαινιγμός για το αδηφάγον στόμα του παράσιτου.

*** Οι **Ετεοβουτάδες** ήταν μια παλιά αθηναϊκή οικογένεια που έδινε τους ιερείς της Πολιούχου Αθηνάς.

**** Το **Λεωκόριον** ήταν ένας ιερός χώρος μέσα στον Κεραμεικό, κοντά στην είσοδο της Αγοράς. Στην περιοχή του Κεραμεικού μέναν οι περισσότερες από τις εταιρές.

RACINES GRECQUES

- Έταίρα (*étaïre*)
- Μικρόν (*petit, micro, i.e. microbe, microcosme*)
- Ίχθύς (*poisson, ichthyophage, ichtyologie*)
- Νέκταρ (*nectar, nectarine*)
- Αντίδοσις (*remunération, paiement contre, i.e. antidote*)
- Υδωρ (*eau, i.e. hydraulique*)
- Πλείους (*plus nombreux, i.e. pléonasmе, pléthorique*)
- Ήδονή (*plaisir, i.e. hédoniste*)
- μάλλον Γεννικόν (*noble, riche, i.e. général*) και ίσως Φυγών (*v. fugace*)

CINÉ-CLUB

Παρασκευή 20-10

Η ΜΟΥΣΙΠΣΑ

του Γιάννη Δαλιανίδη

Αλίκη Βουγιουκλάκη
Ανδρέας Μπάρκουλης
Γιάννης Γκιωνάκης
Θανάσης Βέγγος

Η Αλίκη είναι ένα διαβολεμένο θηλυκό, μια μουσίτσα όπως την αποκαλούν όλοι. Έχει όμως ένα μεγάλο ελάτωμα, δεν μπορεί να στεριώσει πουθενά. Κάποτε βρίσκει δουλειά σε μια εφημερίδα όπου όμως θα γνωριστεί με τον Δημήτρη...

Παρασκευή 27-10

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΙΛΗΣΑΝ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

του Γιάννη Δαλιανίδη

Ζωή Λάσκαρη, Γιαννης Φέρτης,
Μάνος Κατράκης, Πανταλής Ζερβός,
Αννα Παιτατζή-Ελένη Ζαφειρίου.

Πολεμική δραματική ιστορία. 27 Οκτωβρίου 1940: στη γιορτή του Νέστορα, αδελφού της Μάρθας, συγγενείς και φίλοι έχουν μαζευτεί να γλεντήσουν. Τα ξημερώματα και ενώ το γλέντι τελειώνει και όλοι φεύγουν για τα σπίτια τους ακούγονται οι σειρήνες. Είναι η κήρυξη του ελληνοϊταλικού πολέμου. Όλοι φεύγουν για το μέτωπο. Η Μάρθα κατατάσσεται σε νοσοκόμα και υπηρετεί σ' ένα νοσοκομειακό συρμό στην Βόρεια Ελλάδα. Εκεί βρίσκει τραυματισμένο τον Κώστα...

Παρασκευή 3-11

ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αστυνομική περιπέτεια

Σενάριο: Νίκος Φώσκολος
Σκηνοθεσία: Σταύρος Τσιώλης
Μουσική: Μίμης Πλέσσας

Νίκος Κούρκουλος
Μπέττυ Λιβανού
Μάνος Κατράκης
Σπ. Καλογήρου, Ανδ. Φιλιππίδης

Ο Χαρίδημος εγκαταλείπει τις σπουδές του στη Γερμανία και επιστρέφει στην Ελλάδα για να βρει τον δολοφόνο του αδελφού του, ενός νεαρού μορφινομανή πιανίστα. Κατατάσσεται στην Υπηρεσία Διώξης Ναρκωτικών. Από ένα φυλακισμένο, φτάνει η πληροφορία ότι θα εισαχθεί μια μεγάλη ποσότητα ηρωίνης. Ο φυλακισμένος δεν προλαβαίνει να πει περισσότερα γιατί δολοφονείται...

Παρασκευή 10-11

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΑ

του Οδυσσέα Κωσταλέτου
Μουσική: Γιώργου Μουζάκη
Δημοτικό τραγούδι: Καυκοκέφαλος

Ανδρέας Μπάρκουλης
Κάκια Αναλυτή

Μια φτωχή κοπέλλα που ψάχνει για δουλειά φτάνει νύχτα σ' ένα χωριό. Βρέχει και βρίσκει καταλύμα σ' ένα αζούρι όπου και κοιμάται. Ο αγρότης που μπαίνει το πρωί, λιποθυμεί μόλις την αντικρύζει. Νόμισε πως είδε την νεκρή του κόρη...

Παρασκευή 17-11

BIBA PENA

του Κώστα Καραγιάννη
Σενάριο: Λάκη Μιχαηλίδη
Μουσική: Γιώργου Κατσαρού

Ρένα Βλαχοπούλου
Λάμπρος Κωσταντάρας
Νίκος Ρίζος
Ανδρέας Μπάρκουλης

Η μία ξαδέλφη είναι αποτυχημένη λαϊκή τραγουδίστρια στην Αθήνα, η άλλη είναι μεγάλη βεντέτα του τραγουδιού στη Ρώμη. Το ότι μοιάζουν σα δύο σταγόνες νερού δημιουργεί τις σπαρταριστές ιστορίες της ταινίας.

Το CINE-CLUB της
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ
Στο Ελληνικό Σπίτι
Κάθε Παρασκευή στις 8 μμ.

Παρασκευή 06-10

ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ

του Ντίνου Δημόπουλου
Μουσική: Μάνου Χατζηδάκι

Αλέκος Αλεξανδράκης
Λάμπρος Κωνσταντάρας
Αντιγόνη Βαλάκου-Αλέκα Κατσέλη

Το "σπουργιτάκι" μια όμορφη κοπελίτσα, που ζει με τη θετή γιαγιά της γνωρίζει τον σημαγό Βαρλάμο και τη γυναίκα του Λιάνα. Το ζευγάρι κατά την κατοχή αποχωρίστηκε βίαια από την κόρη τους αφήνοντάς την στους πέντε δρόμους. Το μόνο αναμνηστικό που έχουν απ' αυτήν είναι μια κούκλα με την οποία έπαιξε η μικρή την ώρα που πιάσανε τη μάνα της οι γερμανοί...

Παρασκευή 13-10

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

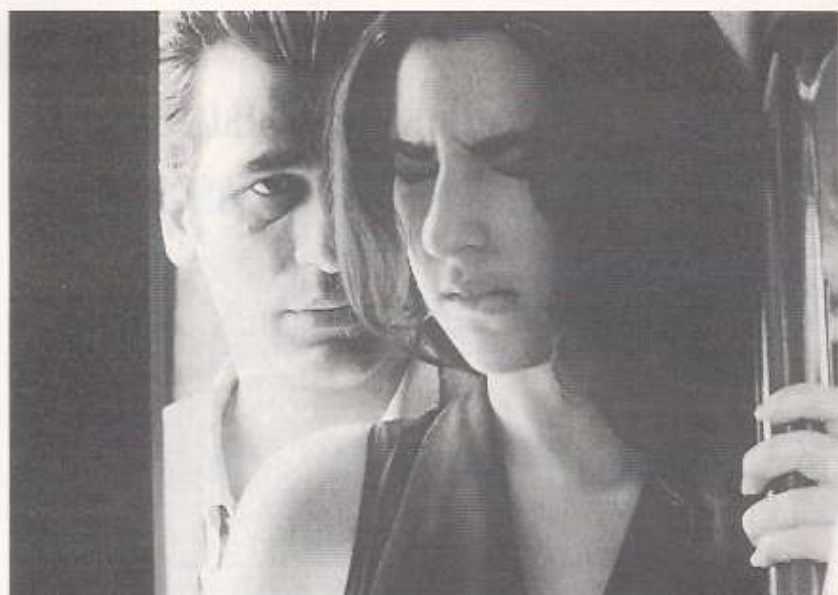
του Νίκου Φώσκολου
Μουσική: Νίκου Μαμαγκάκη

Μαίρη Χρονοπούλου
Κώστας Καζάκος
Μάνος Κατράκης, Ελένη Ζαφειρίου

Ένας ασυνείδητος οδηγός χτυπά την γυναίκα ενός ανακριτή αφήνοντάς την να πεθάνει αβοήθητη. Ύστερα από αρκετά χρόνια, ο ανακριτής αυτός καλείται να διελευκάνει ένα παρόμοιο περιστατικό...

PANORAMA DU CINÉMA GREC CONTEMPORAIN

2-14 novembre 2000

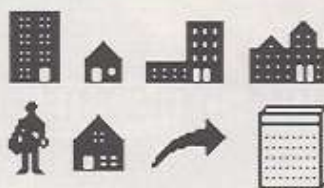
• Studio des Ursulines

10, rue des Ursulines 75005 Paris

Le Consulat Général de Grèce, en accord avec ARP (Association des Réalisateur et Producteurs de France) et le Centre du Cinéma Grec, organise un festival de films grecs à Paris. Le programme inclus 20 films produits dans les dix dernières années, présentés en première en France, à raison de 4 projections par jour. La soirée d'ouverture aura lieu, exceptionnellement, dans la salle de cinéma des Cinéastes, 7, avenue de clichy - 7 5017 Paris, avec le dernier film de Michaël Cacoyannis "La Cerisaie" en présence du réalisateur et des acteurs principaux. La projection sera suivie d'une réception offerte par le Consulat Général de Grèce.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΑΡΙΣΙ 2001

Του χρόνου, για πρώτη φορά, θα μπορούν να ψηφίσουν στις επόμενες Γαλλικές Δημοτικές Εκλογές (και να βάλουν υποψηφιότητα για Δημοτικός Σύμβουλος) οι Έλληνες υπήκοοι που κατοικούν στη Γαλλία. Οι πολίτες των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν να εγγραφούν στους εκλογικούς καταλόγους και να ψηφίσουν τόσο στη χώρα που κατοικούν όσο και στη πατρίδα τους. Για να ασκήσουν όμως το εκλογικό τους δικαίωμα, πρέπει απαραίτητα να εγγραφούν πρώτα στους εκλογικούς καταλόγους (listes électorales complémentaires) του Δήμου στον οποίο κατοικούν. Οι κάτοικοι του Παρισιού πρέπει να εγγραφούν στους καταλόγους του διαμερίσματος (arrondissement) στο οποίο βρίσκεται η διεύθυνση διαμονής τους και να έχουν μαζί τους την άδεια διαμονής (carte de séjour) ένα πρόσφατο στοιχείο από το οποίο να φαίνεται ο τόπος κατοικίας τους (quittance de loyer, de téléphone ou d'électricité) και μια απλή δήλωση που να επιβεβαιώνει την εθνικότητα, τη διεύθυνση και ότι δεν έχουν στερηθεί το εκλογικό τους δικαίωμα στην χώρα της καταγωγής τους. Για να ψηφίσουν του χρόνου, πρέπει να εγγραφούν πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2000.

GEORGES KONTOYANNIS

Architecte DPLG

- **Rénovation - Construction neuve**
- **Etudes - Permis de construire**
- **Expertises**
- **Maître d'œuvre**

Tél : 01 44 95 14 28
Fax : 01 44 95 14 14
Mobile : 06 17 51 25 76

66, av des Champs Elysées
75008 Paris

Στ.Γ. Κλώρης
St. G. Kloris
Δεκαοκτώ και
κάτι...

Dix-huit ans et quelque...

Edition bilingue

Traduit par Claire Monférier

"Avec finesse et subtilité, l'auteur analyse l'éternel conflit des générations. Son propos à la fois poétique et concis, sait convaincre, émouvoir, toucher aussi bien les parents dont il partage les angoisses, que les jeunes gens auxquels il s'adresse - Une voix venue de Crète."

Prix : 80F (souscription : 70F jusqu'au 15 Oct.)

Rens. Entre-deux-Mers,
Tél. 05 57 24 14 94

το δελτιο

ενημερωτικό δελτίο της ελληνικής κοινότητας
παρισιού & περιχώρων

to deltio

bulletin d'information de la communauté hellénique
de Paris et des environs

οκτώβρης 2000 n°7 octobre 2000

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο : Ροβήρος Μανθούλης
Επιμέλεια : Bernard Chabrol
Εκδίδεται από την ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Directeur de la publication : Robert Manthoulis
Conception graphique : Bernard Chabrol
Edité par la COMMUNAUTE HELLENIQUE
DE PARIS ET DES ENVIRONS

9 rue Mesnil, 75116 Paris Tél : 01 47 04 67 89 - Fax : 01 47 04 68 13 - Permanence : 15-19h
ISSN : 1297-3262 - N° Commission Paritaire : en cours
Prix de l'abonnement annuel : 100 F.

OLYMPIC
AIRWAYS

Un **1** seul terminal à Athènes pour toutes nos destinations
afin de faciliter les correspondances de nos passagers

2 vols directs par jour vers Athènes

3 vols directs par semaine pour Thessalonique

Trente **33** destinations dans toute la Grèce

Quarante **43** ans d'expérience

Qui dit mieux ?

3, rue Auber 75009 Paris
Tel. 01 42 65 92 42
Fax 01 40 07 03 04
Internet : olympic-airways.gr
ou à vos agences de voyages